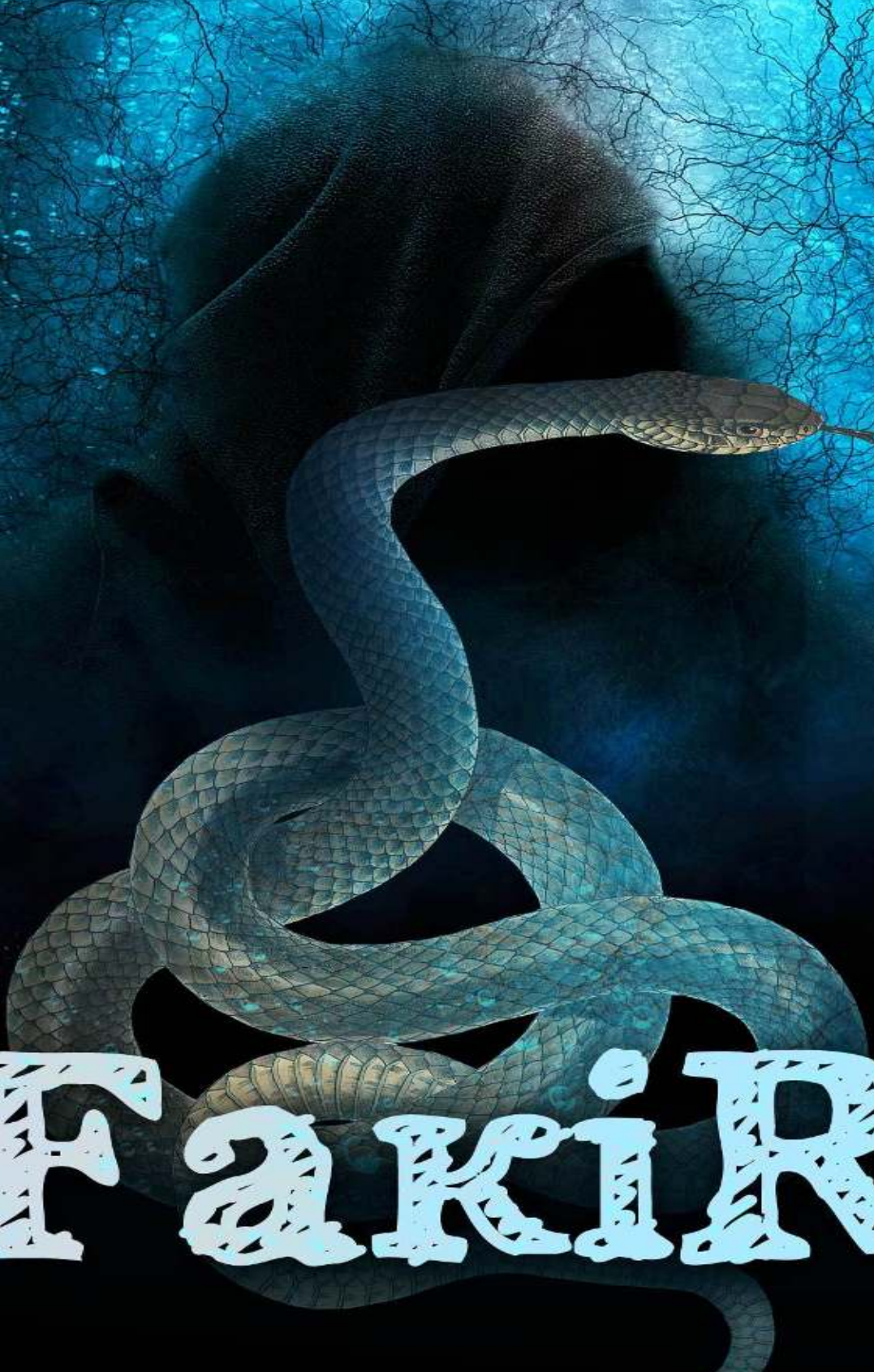

Fakir

В'ЯЧЕСЛАВ ВАСИЛЬЧЕНКО

В'ячеслав Васильченко
FaKiR

Завжди є хтось розумніший за тебе...

ПРИМІТКА АВТОРА

Усі персонажі, установи й події, описані в романі, вигадані. Будь-який збіг з реальними людьми, установами чи подіями абсолютно випадковий.

ДОВІДКА

ФАКІР – 1. Мусульманський або індуїстський мандрівний чернець, що дав обітницю жити з жебрацтва; дервіш. 2. Європейська назва мандрівного фокусника, який демонструє нечутливість тіла до болю, незвичайну силу, вміння приборкувати гадюк тощо (Словник української мови: в 11 томах. – Том 10, 1979. – Стор. 551).

ПЕРЕДМОВА

Цей роман для мене – особливий. Хоч усі вони такі. Але цей – найособливіший. Причому цих особливостей багато. Почну з тієї, що він ішов до читача довгих двадцять чотири роки. Точніше – йшов менше. Більше стояв. Лежав. Сидів. Робив що завгодно, але не рухався. Усе розмірковував: варто чи ні. А потім зібрався і – сміливо «рвонув». Бо дописаний (та, власне, повністю зроблений) набагато досвідченішою рукою.

Його перші сторінки писалися тоді, коли автор не вірив, що вони колись стануть книгою. І час був такий. І автор був такий. І все було «таке». І безсонні ночі у найманій квартирі на Борщагівці, коли тільки починалося сповнене цікавих і небезпечних пригод Богдана Лисиці. Але тепер усе змінилося. Змінився час. Помінялася держава. Змінилися люди. Але не це головне. Іншим став автор. Тепер він сміливо кидає улюбленого героя у найнебезпечніші пригоди і знає, що той його не підведе. Обов'язково знайде правильний шлях. І нехай той шлях не завжди точний. Не завжди логічний. Не завжди прямий. Але він обов'язково є. І герой на нього обов'язково вийде.

Власне, ця книжка мусила б бути першою, а стала четвертою. І це, мабуть, правильно. В іншому разі, можливо, не було б трьох попередніх, а також десятків наступних, які вже задумано. Залишається почекати, коли автор і Лисиця знайдуть час для втілення все нових і нових ідей. А вони, повірте, шикарні. Також повірте у те, що вони обидва усе знайдуть. Усе потрібне для чергових «нескінченних насолод від читання і Цього Прекрасного Світу».

З повагою і глибокою вдячністю,

В'ячеслав Васильченко

Присвячується студентським рокам.
Вони того варті.

А ще... зеленому чаю «Greenfield»...

З листа професора Богдана Лисиці

«Цієї ночі мені приснився дивний сон. Чіткий. Виразний. Наче у 3 D. Такого довгого і яскравого не пригадую. За життя промайнули їх тисячі, але в пам'яті ніколи не лишались. Захотів би пригадати хоча б одного, мабуть, не вдалося б. Якби щось і згадалося, швидше за все, фрагменти. Можливо, яскраві. Можливо, страшні. Та все одно фрагменти. Не більше. І тут раптом – відразу таке! «Повнокровний» сюжетний сон. Як художній твір. З чіткими рельєфними образами. Продуманими панорамними картинами. Динамічними епізодами. Розвиненим сюжетом. Такий собі повнометражний художній фільм. Для прокату в кінотеатрах. З претензією на блокбастер. А може – й бестселер. І приреченістю на успіх у глядача. Світового глядача. Хоча – стоп. Це вже та територія, куди мені вхід суворо заборонено...

Коли проснувся, миттю кинувся до столу. І писав, писав, писав. Хапаючи сон за хвоста. Хоч той і нестямно бив крильми, щоб відлетіти... І наче – ухопив...»

- Але... Перш ніж ви почнете... Хто це сказав? «Що дивного в тім, що вмирає людина, ціле життя якої – ніщо інше, як дорога до смерті?» Хто це?
- Сенека.
- Смерть вас не вражає?
- Смерть – це моя буденність.

Марек Краєвський («Еринії»)

– Завжди одне і те ж, – думав він, – потрібно обов'язково вторгнутися в інтимне життя інших людей і роз'ятрити їхні рани, щоб визначити, чим же вони інфіковані. Потрібно простежити зв'язки, що ведуть від жертви до ката. Мабуть, причиною тому вічна цікавість – природжений інстинкт детектива, такий же потужний, як і інші інстинкти, і пов'язаний з одвічним прагненням до істини. Будь-яка загадка завжди викликає бажання розгадати її.

Еухеніо Фуентес («У лісовій глушині»)

Пошук рішення – те ж саме полювання.
Це радість дикуна, і ми наділені нею з
самого народження.

Томас Гарріс («Мовчання ягнят»)

ПРОЛОГ

25 вересня 1993 року, Афіни, 01 год. 18 хв.

«Ні, все-таки дивні вони створіння, ці жінки. Скільки їх уже ловлено-переловлено на таку нехитру наживку, а вони так нічому й не навчилися. За стільки часу. Погані, виходить, учні. Нестаранні... Ось і ще одна вскочила... Як же це все банально...»

Тоні лежав на готельному ліжку й не спав. Свердлов безсонними очима стелю з ліпниною. Вигадливий барельєф – химерні викрутаси вниз-угору і з боків, що обрамляли густо засіяне візерунками коло, – нависав над головою дамокловим мечем. А ніби – над усім майбутнім життям. Яке залежало від усього лиш одного кроку. Тепер одного. Зробиш його – і все це «горішнє химер'я» розсиплеться. Розтане. Зникне. Разом з передранішньою дрімотою. І на його уламках розквітне...

Не спав і думав. Думав... Думав... Думав... Бо думати стало зараз його найголовнішою роботою. Сенсом недавно початого буття... Нового. Яке скоро стане таким... таким... омріяним...

Думав і вичікував. Вичікував насторожено й чуйно, коли Пенелопа нарешті засне. Засне так, що буде можна...

Вичікував і радів. Точніше – починав радіти. Скоро... Скоро... Скоро... У голові – ніби годинник відраховував останні хвилини. Якись жалюгідні останні хвилини. Ще трохи і – буде можна...

Почувався рибалкою. Досвідченим. «Зубатим». «Посвяченим»... Наживив. Закинув. І чекає.

Від такого ні жодна тюлька не втіче, ні навіть сама Золота Рибка. Черв'ячка-бо проковтне обов'язково. Ще й пальчики оближе. А разом – і гачечка підступного... І вже не зіслизне...

Проте задоволення не з'явилося. А мусило б... Зрозумів... Дві машини сумління. Завалялись на денці душі. Наче й ампутував. Наче

й рубця не лишилося. Але... Що ж, доведеться ще раз підмести...
Колючим віником.

Ну, ось. Наче... І рибалка став мисливцем.

Повільно стягнув простирадло. Обережно піднявся. Став поспіхом одягатися. Очі не відривались від Пенелопи.

Дівчина міцно спала. Найбільше не хотів, щоб прокинулась. Та побоювання марні: чари снодійного не слабли. Красуня мирно сопіла. *І ні кисле, ні солоне не снилося.*

Підійшов до сумок, що стояли зібрані. Туго набиті, ніби торпеди смертоносним вантажем. Тільки показуй, куди. Наводь і тисни кнопку. Стартують одразу ж. І порятунку нікому не буде. І вічний спокій на дні моря гарантований.

З чотирьох різних вибрав найменшу – чорну, пузату. Схожу на саквояж. «Dolce & Gabbana». Дві великі літери. Перші з імен «богів». Відкрив, аби ще раз пересвідчитись. Ні, все правильно. *Воно.* Складене дбайливою Пенелопиною рукою.

Закрив. Укинув до своєї. «Reebok». *Матрешка.* Нечутно з'єднав «блискавку». Знову глянув на дівчину. Та й далі безпечно спала, навіть не змінюючи пози. Довге русаве волосся розсипалося на подушці, випромінюючи жіночий магнетизм. Е-е-ех....

Час.

Запрігся. Міцний ремінь обігнув плече. Але йти не поспішав. Востаннє підійшов до ліжка. Пенелопине обличчя притягувало з новою силою. Красунечка. Створена, щоб нищити серця чоловіків, а з самих – робити зомбі. На мить забув і про те, що треба зникнути, і що на нього вже чекають. Запустив у душу божевілля. Нахилився, щоб поцілувати. Але розум емоціям дав щигля. *Начуди!!!*

На телефон наслав закляття (банально відімкнув!).

Двері плавно пішли (розчиняв їх повільно й акуратно!).

Вислизнув у довгий коридор (ні душі!).

На ліфт (останній поверх же!).

Майже не хвилювався. «Заклучна дія» проста. І безпечна. Головне – не засвітитися. Хоча... Доставить вантаж, отримає своє (і

чималеньке!), а там, за годину, вже летітиме додому. Геть із цієї чужої та набридлої країни. Туди, де кличе в обійми насолода...

Викликав ліфт і замислився. Як же вдало крутнулось колесо Фортуни! Кілька місяців тому на пляжі підійшов хлопчик років дев'яти й повідомив, що у барі на Тоні чекають. Не одягаючись, відразу почимчикував. Любив повигравати статурою напівбога. І робив це завжди. При першій же ліпшій нагоді. Пам'ятає все, як зараз. Липкі жіночі погляди... Прихований скрегіт зубовний рогоносців... Безжалісне полудневе сонце... Тепло бетонованих алейок, якими шлапали міцні ноги у пляжних капцях.

Окинув прохолодний бар. Незнайомець недбало махнув рукою з розчепіреними двома пальцями. Ось він, цей *чувак*. Що треба? Посунув до його столика. У найтемніший закуток...

25 вересня 1993 року, Афіни, 01 год. 33 хв.

Ліфт м'яко загальмував.

Пластикові стулки гайнули врізнобіч. Рішуче ступив. *Дідько!* Не сам! Ліворуч, у заглибині, чоловік і жінка. «Попалили», *потвори!*

Ліфт зачинився й рушив. Тоні подумки гатив себе ногами. *Роззявляка! Дятел довгодзьобий! Спіноза недороблений!..*

А «свідкам» до «дебелика» й байдуже. Навіть не глянули. Жінка – стовідсоткова повія. Кого-кого, а їх за ці роки набачився. З чоловіком складніше. Ледь тримається на ногах, і розібрати, якою мовою белькоче, не легше, аніж одним пострілом зробити дві дірки в мішені. Та й не професор лінгвістики. Однак мимохіть подумалось: *у кишнях не гори золоті*. Бо така стара й негарна жінка коштувала небагато. А може... Звичайний скнара. І за п'ятдесят центів повіситься на чужій краватці. Компанія, відверто кажучи, не дуже...

Перший поверх.

Ліфт зупинився, подумав і дзенькнув. Тоні поспіхом вийшов і рушив холлом. *Залишайтеся здорові!*

Портє, поклавши голову на руки, упевнено давив комара. Захотів покепкувати, але передумав. Годинник показував за чверть другу. О другій мусив з'явитися біля кам'яного Байрона, якого діва-Греція нагороджує пальмовою віттю. Теж кам'яна.

Треба поспішати.

Ніч зустріла байдужістю. Що є ти, що нема. Кульгай собі мовчки, якщо треба. А ні – тоді спи. Відпочивай перед завтра. Щоб знову в колесо. І – бігти, бігти, бігти...

А за різнобарв'ям неонових написів ховалися несміливі подихи майбутніх холодів.

Пішов швидше...

06 серпня 1993 року, Афіни, 12 год. 15 хв.

Незнайомець на вигляд ще молодий – трохи за тридцять. Доволі невеликого розміру. Чорне, акуратно розчесане волосся. Бакенбарди. Очі за великими старомодними окулярами.

– Будь ласка, – запропонував він сісти жестом і зняв «раритет».

Тоні сів, але, глянувши на візаві, здивувався. Чоловік аж надто нагадував Гоффмана. Дастіна Гоффмана^[1]. Нічого ж собі. Яка схожість. Двійник? Хоч зараз на конкурс... Чи... справжній???

Тоні пильно рентгенив візаві. Але той немов не помічав. Удавав спокійного. Упевненого. Розслабленого. *На відпочинку ж!*

З під землі виріс кельнер. У непристойно білій сорочці з чорним «метеликом». *Класика!* Та від неї повіяло казенністю. А цього Тоні не любив.

– Що будемо? – поцікавився ненайомець, простягаючи меню.

– На ваш смак, – байдуже відповів Тоні, навіть не подумавши взяти «палітурки».

– Два морозива з горіхами та шоколадом, – повернув меню незнайомець, не глянувши на офіціанта.

Той уклонився («зробимо»!) й неспішно пішов виконувати.

Незнайомець не поспішав говорити. Тоні теж. Але вічно так тривати не могло.

– Може, розпочнемо, містере... так і хочеться сказати «Гоффман»? – нарешті іронічно вичавив Тоні. Йому набридало й заповзятливе мовчання незнайомця, і гнітюче очікування, і марнування життя. Останнє – найбільше. Цього він теж не любив.

– А раптом я й справді Дастін Гоффман? – Візаві усміхнувся. І знову надів окуляри. – І на головну роль у новому фільмі обрав саме вас?

– Для цього не треба їхати до Греції й вишукувати потрібний типаж на пляжі. – Тоні показав, що дурних хай шукає де-інде. А з ним цей номер не пройде. – Це з успіхом можна зробити і в Штатах. Та й навіщо йому непрофесіонал?

Тоні подивився на стійку: *де ж той кельнер?*

– Усе логічно, – поправив окуляри «Гоффман», – але хтозна, чи менше ви отримаєте, якщо приймете мою пропозицію, аніж після угоди зі справжнім Гоффманом. Якби таке трапилось. Не стверджуватиму, що мій проект, який після вашого «так» стане «нашим», застрахований від фіаско, але чи зміг би це обіцяти друга Дастін? Усі під Богом. І безсилі перед часом та обставинами.

– Ви говорите загадками, – відрізав Тоні, бо ненавидів філософування ні з гарніром, ні без. – І я не зовсім розумію. А від незрозумілого шаленію. Тому маєте перше попередження. – Говорив, натискаючи на кожному слові. Здавалось, от-от почне скреготати зубами, а після того – перекинеться на нестримного хижака. / *пощади не жди!* Зуби ж має гострі! – А... І одразу ж застерігаю. До третього не чекаю. Роблю друге й ламаю носа. – Посмішка підробна та єхидна настільки, що й малюк трирічний зрозумів би її нещирість.

– В одному цікавому романі, – вів далі «містер Гоффман», наче й не чув нічого, – є красномовний епізод... Гадаю, що таке букви ви від когось таки чули. І навіть знаєте, що таке книжка.

А ось і друге попередження! Мало б бути. Але Тоні його не зробив. Як і того, що обіцяв після нього. Гарзд! Випробовуєш? Демонструєш

силу? Хочеш покласти собі до ніг? Тоді граймо у твою гру. Це вже стає цікавим. Побачимо, хто кого.

– Це такі зшиті докупи листочки з надрукованими гачечками? – Тоні подарував співрозмовникові те, чого той прагнув. Він прийняв правила.

– Так ось, – менторським тоном повів незнайомець, наповнюючи голос насолодою. – День. Двоє сидять на лавці, один увечері повинен (і впевнено збирається) вести збори літераторів, але раптово потрапляє під колеса трамвая, позбувається голови, і збори, природно, не відбуваються...

– Надзвичайно цікаво. – Тоні навіть не намагався приховувати сарказм, хоч і слід було б. Раз почав грати. – Але, даруйте, ніяк не можу втямити: яким тут боком я? Невже для філософських бесід ви не змогли знайти когось іншого? Скажу відверто: філософії – отого безглузлого переливання з пустого в порожнє – не люблю. Краще б квіти вирощували. Або дерева. Хоч якась користь...

Тоні замовк. За мить – уздрів кельнера з морозивом. Повернувся і додав, дивлячись на окуляри візаві, за якими той ховав очі:

– У світі (я твердо в цьому переконаний), є одна-єдина філософія. Спільна для всіх. Ідеалістів-матеріалістів. Філософія шлунку. І крити тут нічим.

«Містер Гоффман» відповідати не поспішав.

Кельнер поставив морозиво й зник.

– Гм... Здаюсь. Помилявся. Вважав, що розум і накачані м'язи – речі непок'єднані, – мовив незнайомець, занурюючи ложечку в білу піраміду, обсипану горіхами й шоколадом. – До речі, горіхів у цьому барі кладуть менше, ніж слід. Не помічали?

– Від солодкого не фанатію.

– А я, знаєте, «маю таку ваду».

«Містер Гоффман» вагався і тому – тягнув час. Не заради ж морозива та філософських розмов покликав він Тоні.

Заграла приємна заспокійлива музика. Побільшало відпочивальників. Вільних столиків майже не лишилось. Біля стійки

кілька чоловіків дружньо розмовляли й пили. Три пари повільно крутились.

«Містер Гоффман» продовжував їсти, длубаючись. Наче вишукував там слова, які збирався сказати.

Тоні це дратувало. Багато думає про себе цей *«діло-вар»*. Виграє на чутливих струнах нервів. І карти відкривати не поспішає. Навмисне?

– Слухай, ти, пожирачу морозива, – кинув Тоні, підвівшись і нахилившись ближче, щоб не почула решта, – якщо ти зараз же не скажеш, для чого я тобі потрібен, отримаєш друге зауваження. – І для більшої певності пограв промовистими біцепсами.

– А ти чудовий хлоп'яга, – засміявся «містер Гоффман» і відсунув вазочку. – Подобаєшся. Радий, що не помилився.

Трохи заспокоєний, Тоні опустився на стілець. Хоча полум'я з ніздрів продовжувало вилітати. І копита поривалися бити об землю.

– Мені потрібен такий, як ти, – вродливий, рішучий і дужий, – повів далі незнайомиць. – Справа делікатна. Складна. Небезпечна. Але страшенно вигідна. При найкращому результаті зможеш до гробової дошки безтурботно віддаватись радощам життя. А, навітавшись, померти в розкошах і достатку. Якщо, звичайно, розумно поведешся зі своїм багатством. Але це все, повторюю, – і любитель морозива, задерши скатертину, постукав по стільниці, – стане можливим лише тоді, коли спектакль, який я задумав, закінчиться гучними оплесками й вигуками *«браво»*. Добрячу частину роботи доведеться виконати тобі. Але й *«пайка»* твоя в *«загальній сумі від проданих квитків»* теж царська.

Тоні уважно слухав і відчував, як під серцем слизькою гадюкою починала ворухитися жага. Спокуслива й солодка. Сліпа і глуха. Для того, хто перебивався з копійки на копійку, перебігав з роботи на роботу, отримуючи невтішний мізер (хоча й серйозно займався спортом і плекав надію хоч завдяки досконалому тілу *«вибитися в люди»*), такі горизонти аж надто туманні. Тепер же – варто лише промовити *«так»*, майстерно виконати *«роль»* у задуманому *«містером Гоффманом»* спектаклі – і туман може розвіятися. І

бажане життя вималюється в усій омріяній красі. У Тоні аж дух забило від раптової приємності, що налетіла могутньою хвилею від однією лише гадки про оте ТОДІ...

Хоча... Не все так просто. Солідний куш зривають, тільки ризикуючи життям. І – переступаючи закон. А там і вирок серйозний можна *вигребти*. У кращому разі. І на кулю легко нарватися. Чи ще щось таке *релаксове*. З варіантом переселення на цвинтар.

Ще одна гадюка заворушилася поряд з першою, а потім і накинулася на неї. Ім'я другого гада знав добре. *Інстинкт самозбереження*. Цей, слава Богові, теж не дрімає.

«Містер Гоффман» запалив і протяг червону пачку з двома «метеорами» вгорі. «West» – автоматично прочитав хлопець, а вголос мовив:

– Дякую. Тютюн – це не моє.

– Правильно, – закивав незнайомиць, глибоко затягнувшись, і сховав пачку до кишені. – Ще одна вада. Їх, взагалі, у мене багатенько. Говорю це, щоб, коли доведеться працювати разом (гадаю, саме так і станеться), ви були в курсі... Бачу, вагаєтесь. Правильно. Коли ознайомитеся із «текстом», хвилювань додасться. Тому пропоную першу умову. Даю добу для роздумів. Завтра, рівно о першій, зустрічаємось за цим столиком. А тепер – «лібрето». Вродлива доня одного місцевого мільйонера має два маніакальні захоплення: коштовності та красиві дужі чоловіки. Першого в неї – греблю гати. Другого – теж немало. Було. Але «процес триває». Завдання «актора», тобто ваше: стати черговим її «амуром». А потім – «було ваше – стало наше». Імпровізації дозволяються. Але в розумних межах. Гонорар після аншлагу – пополам.

– А якщо провал?

Тоні видав те, що найбільше муляло під серцем. Але відповідь одержав не відразу. Незнайомиць кілька разів затягнувся, роздушив у попільничці-черепашці ще довгий недопалок, відхилився на спинку і з кислою посмішкою мовив:

– *Наше життя – це гра*. І тут або пан, або...

– Угу. А хто не ризикує, той не п'є шампанського?
– Саме так. Тому й даю цілу добу. Тема серйозна, аби до неї підходити знаскоку.
– Гаразд. – Тоні підвівся. – Завтра... До побачення.
І знову пляжні капці човгали нагрітими алейками. Й оголене рельєфне тіло магнітило очі молодих (і не дуже) жінок. І розлягався тихий скрегіт рогоносців.

25 вересня 1993 року, Афіни, 01 год. 46 хв.

Здалеку готель «Пергамос» здавався сірниковою коробкою. Маленькою та акуратною. Яку *ставма поставив* циклоп. Не менше. Бо хто ж іще на таке здатний? Візерунками він нагадував вощину, вимережану за точними математичними розрахунками. Поодинокі шестикутники номерів світилися, показуючи, що у вощині можливе життя. Вікно ж залишеного щойно – міцно спить. Чудово. І коли дівчина прокинеться, Тоні вже буде далеко. Безслідно розчиниться в багатомільярдному натовпі... І – назавжди...

Спробував хоча б на мить, уявити вродливий *фейсик* Пенелопи, коли вона проснеться і все зрозуміє. Плакатиме. Рватиме волосся. Заведе істерику. Битиметься головою об стіну. Знепритомніє... Гм, картинка цікава. Обдурена мільйонерова доня. І що найбільше дратуватиме? Втрата коштовностей? Коханого? Грандіозний скандал, який тут же роздмухають газетярі? Такою *сенсаційкою* поласують одразу. Чи, може, – безсоромне й підле ошукання? Хтозна. Але що йому до того? Тепер він багатий. І матиме все, чого забажає...

– Не поділишся доларом? – шарпонуло хлопцеві мрії. Той ледь не підстрибнув з несподіванки. Але втриматися від викрику не зміг.

Невідомий бородато-патлатий товстун, однаковий уздовж-ушир, жуючи заслинену цигарку, мутними очима рентгенив самотнього перехожого. Пальці правої руки просунуті в «обручки» кастета, який час від часу штовхав ліву долоню і впирався в неї. Між вилогами

засмальцьованого шкіряного жилета виднівся чималий вирлоокий череп, що звисав на товстому потертому ланцюзі.

– Завтра, – усміхнувся ошелешений Тоні. Хоча то й не усмішка зовсім. «Перехідний варіант» швидше. Або ж «підготовчий».

– Що завтра? – буркнув «квадратний» бородань, розуміючи, що його мрію хочуть посунути в часі. Е-е-е! *Таке його не влаштовує. Не домовлялись!*

– Завтра дам два. – Тоні запустив у слова таку лагідність, ніби цей «приший-кобилі-хвіст» ось-ось стане його названим братом. А сам тим часом уже бачив, як скоро руки, кишені, сумка, очі, вуха і решта можливих місць будуть забиті всемогутніми шелестливими купюрами. І порятунку від цієї напасті не треба. *Солоденька!*

– Проблема, брате, в тому, – спробував обняти хлопця несподіваний прохач, хоча Тоні вмить і звільнився, – що мені треба саме зараз. Труби горять. І бажано – «двадцятку». А якщо й «соточкою» *підігрієш* – спасибі з поклоном. Ще й за здоров'я *чарчинку* перекину. Твоє і моє. Подякуєш!

– Умовив, – усміхнувся щасливий Тоні. – Можеш. Тобі б померлих воскресати. За гроші. *Бабла б накопив...* А не «стріляв» би у таких, як і сам, мишей церковних.

Усмішка у відповідь заблукала в густих заростях «квадратного» *сьорбала*. Без компаса й карти. Назавжди. На довгі-довгі тисячоліття.

Тоні зняв з плеча сумку й поставив на асфальт. Не дуже хотів бруднити. Та зараз вибір невеликий. Ситуація диктує!

«Квадрат» побачив і аж подався вперед. Зараз відламається шматочок щастя. Зараз! *Іди сюди!*

Зненацька правий кулак Тоні різко повідомив бороданеві, що з носом у того проблеми. Причому серйозні. Не на один місяць. І так аргументовано це зробив, що *додаткових питань не виникло*. Та бородань і сам відчув, наскільки все серйозно. Одночасно полетівши вбік від мрії. Те, що на асфальт щось упало, мало хто почув. Про це знали тільки двоє. Тоні (цей навіть добре) і «квадрат» (ну, цей лише

здогадувався, хоча думка свердлила постійно). Але жоден нікому не скаже. *Солідарність! Усе серйозно!*

– Вибачай, друже, – неголосно мовив Тоні, – сьогодні ламаю носа без попереджень. Поспішаю. – Плюнув на безпорадне тіло. Воно уже не ворухилось. Підхопив сумку. *Важенька!* Уперед! Лишити нарешті це життя. Чимшвидше! Це паскудне старе життя. У якому не хочеться бути ні хвилини. Лишити комусь іншому. Та хоч би й цьому, з поламаним носом. Хай *кайфує*... Приміряє свиту з чужого плеча. Важку, поношену й сіру. Як і його безпорадне життя.

Котра там година? *Ага*. За вісім – друга. *Ого*. Треба поспішати... *Еге ж...*

07 серпня 1993 року, Афіни, 12 год. 57 хв.

Наступного дня – але вже одягнений у легкий пляжний костюм від «Lacoste» – Тоні за три хвилини до першої зазирнув до «Нарциса». Сьогодні людніше. Устигли добряче насмалити. Скрізь плавали сизі хмаринки, котрі, як пустотливі допитливі діти, прагнули доторкнутися до всього, що траплялося на шляху. Тобто – до всього взагалі. І Тоні навряд чи стане винятком.

Непоквапом чимчикуючи до столика, помітив, що за ним сидів тип років сорока. Він мав тонкі губи, правильної форми ніс, товстуватий унизу, густе чорне волосся. Довше, ніж звичайна чоловіча зачіска. Й уважно читав «The New York Times».

Тоні підійшов і ввічливо сказав:

– Е-е-е, містере, перепрошую, тут така проблемка... – Уваги на Тоні ніхто не звернув. – Чи не могли б ви пересісти? У мене тут зустріч. Знаєте... серйозна розмова. Призначена ще вчора. Зрозумійте! Благаю. Це дуже важливо. Для всього мого подальшого життя.

Іншим разом Тоні б себе не впізнав. А впізнавши – *зробив собі друге попередження*. Відразу. Таких прохацьких інтонацій від себе ніколи не чув. І навряд чи колись почує.

– З величезним задоволенням... виконав би ваше прохання, – привітно дивлячись на Тоні, почав незнайомець, таки почувши комара, що хоче достукатися до слона крізь його товсту шкіру, – але теж маю тут зустріч.

– І коли ж, якщо це не таємниця? – поцікавився Тоні.

– О тринадцятій. – Чоловік поглянув на годинника. – Мій приятель запізнюється, але, гадаю, з'явиться з хвилини на хвилину.

– То як же бути? – нервово поглядаючи на двері, запитав Тоні й затарабанив ногою по підлозі.

– І гадки не маю, – відповів незнайомець і знову втупився в газету.

Тоні поглянув на годинника: п'ять на другу.

– Ваш теж затримується? – запитав спостережливий незнайомець.

Тоні мовчки кивнув. А всередині прокинулась тривога.

– То ми з вами колеги? – надокучав необов'язковими питаннями незнайомець, що устиг стати ненависним. – Урешті... – продовжив він, наче вирішив якнайскоріше роздратувати Тоні. – Чом би й ні? Оскільки наших приятелів поки немає, ми могли б поговорити удвох. Щоб не гаяти часу.

– Облиште ці дурні жарти, – починав кипіти Тоні з двох причин: по-перше, Режисер усе не з'являвся, а по-друге... Цей надокучливий незнайомець... Він уперто набивавсь на *щирі зуботичини*. – Ну, про що ми з вами будемо говорити?

– Ну, скажімо, про театр, про п'єси, про красивих дочок мільйонерів, про їхні амурні пристрасті, врешті-решт, містере Хейвен!

Тяжкий молот угатив у тім'я. Звідки цей «читач» усе знає? Учора їхньої розмови чути ніхто не міг! Тоді ж звідки? Може, це спецагент, і Тоні на гачку? Не доведи, Господи! А може, Режисер і цей незнайомець – *одна ватага*? І тепер будуть його шантажувати? Але навіщо? Грошей він не має. Та й який може бути шантаж, коли до нинішньої хвилини у будь-яких його діях не було жодного криміналу.

А за злочинні думки саджати в тюрму ще не почали. А то б уся Земля стала гігантською в'язницею...

– Пробачте за невинний жарт, – обірвав думки Тоні незнайомиць. – Я – ваш учорашній співрозмовник. – Чоловік говорив спокійно й упевнено. – І ніхто не запізнився.

Тоні дивився на «читача» й абсолютно не погоджувався. Цього не може бути! Він абсолютно не вчорашній «Гоффман»!

– Я схожий на сліпого чи божевільного? – кинув жменю грубощів хлопець.

– Пробачте, якщо вас щось образило. – Той самий спокійний та врівноважений тон. – Розумію. Моя зовнішність... Учора – Дастін Гоффман. Ви впізнали. А сьогодні знань у кіномистецтві не вистачило. І «Жінку французького лейтенанта» ви не дивилися. Як і «Виворіт долі», очевидно. Хоча, це можна пробачити. Джеремі Айронс^[2], звичайно ж, за популярністю з Гоффманом не зрівняється, але завіряю вас – теж досить *пристойний кадр*.

Ошелешеність Тоні не минала. У це неможливо повірити! І Тоні не вірив. Як таке може бути? Як???

Та ось він нарешті зібрав думки до купи і збуджено мовив:

– Хочете сказати, що вчора й сьогодні ви відітнули голови відомим акторам і пересадили їх собі? – Хлопець перекинувся на бика і втупився в червону ганчірку. – Даруйте, але я не п'ятилітнє хлопчєня, щоб вірити в цю фантастику.

– Заспокойтесь, друже. – У голосі – «нуль емоцій». – Усе просто. Відмінний грим плюс віртуозне уміння ним користуватися – і маємо результат. Навіщо це все – казати, гадаю, немає потреби.

Здивованість не минала. Прошила все єство й гасала ним, ніби вересневий першокласник, випущений на першу перерву.

– Якщо все так, – за якусь хвилюку ожив Тоні, опанувавши себе, – то ваш маскарад я оцінив би «*фіфті-фіфті*». З одного боку – все логічно. Справжній *фейс* надійно захищений. Але з іншого... Обличчя відомих людей легко впізнавані. І привертають непотрібну увагу.

– На щастя, ви помиляєтесь, – упевнено почав Режисер. – Усі думають, що то – надзвичайна схожість. Ну, поміркуйте, чи буде знаменитість одягатися так просто, старомодно й дешево, як я, трястись у транспорті загального користування і, нарешті, відвідувати такий непоказний бар, як оцей «Нарцис»?

– Логічно, – погодився Тоні й додав: – Ви чудовий актор, Режисере. До речі, можна я буду вас так називати?

– Чом би й ні? – з риторичною вишуканістю мовив «Айронс».

– Чудово.

Відчувши полегшення, Тоні сів напроти. Тривога зникла. Тепло воскреслої надії наповнювало тіло, перелившись через вінця душі.

– Цікаво, – усміхнувся Режисер, – скільки б ще ви терпіли мої запитання?

– Недовго. – Лаконічність відповіді підкреслювала рішучість.

«Айронс» відклав газету й тихіше запитав:

– І як там моя пропозиція?

– Чудово, – пожвавішав Тоні. – Я згоден.

– *Суперпрекрасно*, – засвітився радістю Режисер. – Хай як це не банально, та іншого від вас я й не чекав... Гаразд. До справи. «Мішень» ваша – Пенелопа Димитріадіс. Її батько – Антоніс Димитріадіс. Практично, ваш тезко, Ентоні. Може це – рука долі? (Ха-ха-ха!). Адреса – Панепістіміу, 16. Ось. – Режисер передав теку, що лежала в пакеті на сусідньому стільці. – Вичерпна інформація про цю родину. Ознайомтесь і – до роботи... А тепер – ще один штришок. Не раджу імпровізувати на тему «поліція». По-перше, я надійно захований і захищений. По-друге, на вас сфабриковано такий компромат, що все життя відригуватиметься. Тож, краще не жартувати. І навіть думку таку женіть. Ще до того, як з'явиться. Я – людина серйозна. І кожне моє слово значить саме те, що кажу. А коли вже я сказав, то обов'язково так і зроблю. Тому, заради Бога, майте мої слова не за погрозу, а за попередження. Бо все серйозно. І жартувати не рекомендую... А зараз – може, по *чарчині*? За повний аншлаг? – Режисер аж подався вперед.

– Я, взагалі-то, не вживаю, але заради успіху... – Тоні стенив плечима. – Тільки не по чарчині, а по *грамині*. – Показав, скільки це. Вийшло зовсім трошки. Навіть менше.

Режисер звичним рухом покликав білосніжно-стерильного кельнера. *За успіх – то й за успіх!*

29 серпня 1993 року, Афіни, 15 год. 39 хв.

Тоні впевнено вів афінськими вулицями новенького «Форда». Не відставав від «Мерседеса». Там – Ламброс Караяніс. Молодий афінський адвокат. Із солідним ім'ям і чималими статками. Поряд – «золотопера пташка», як про себе називав її Тоні, – сама Пенелопа Димитріадіс. Куди поспішав «Мерседес» – Тоні не знав. Але це не хвилювало. Просто *сидів на хвості*. Уже закінчувався третій тиждень відтоді, як почав шпигувати. Але ця виснажлива праця не давала ніяких результатів. Тоні супроводжував дівчину, звичайно покрадьки, майже в усіх її «вояжах». Але ні зблизитись, ні принаймні впасти в око, як на лихо, не виходило. Ситуація – безнадійне висіння в повітрі (ні тобі на землю впасти, ні в небо злетіти) – дратувала. Гіркий-таки шпигунський хліб. Але... Усе тьмяніло, коли згадував про блиск майбутнього шикарного життя. І – ціпив уперто зуби...

В Афінах орієнтувався непогано. І хоч не завжди знав назви вулиць, напрямки вгадував безпомилково. Ось ця дорога, якою мчить за «Мерседесом», прямує за місто на північний схід. І обов'язково виведе до автомагістралі Афіни – Фіви. Ліворуч залишиться Мегера. Цікаво, куди красуні забажалося сьогодні? Минулі її витівки не хочеться й згадувати. Де тільки не бував, крадучись слідом. Географію Греції знає на «відмінно». Без підручника й шпаргалок.

З Караянісом дівчина сьогодні втретє. Де і як познайомилися – Тоні не знав. Уперше побачив разом минулого тижня. Тоді зустрілися в маленькому літньому кафе. Ні назви, ні престижу. Чому такі багаті люди завітали туди – так і лишилось таємницею. Хоча ця дівчина –

сама суцільна таємниця. Складна загадка. Головоломка. Багато її вчинків пояснити неможливо.

Друга зустріч – позавчора. Їздили до Національної бібліотеки. Пробыли щось біля двох годин. І ось сьогодні – третя. Подорож невідомо куди. Для Тоні. Але... Їхати слідом мусив. Тому що треба. *Незважаючи ні на що та всупереч усьому.* Треба шукати стежку до серця красуні. Навіть якщо це й видається безглуздя. Треба. Тому й корився. Жорстокому й невблаганному «треба». Корився слухняно. Сціпивши до болю зуби. Відкидаючи липкі думки про зупинку. Зупинку в цій божевільній гонитві. Її тут просто не було. Не було й не могло бути. За визначенням. За законом великих чисел. За сценарієм Гоффмана, Айронса, Роберта Маккі чи Айзека Азімова. Тому уперто їхав. Уперто *репів* уперед. Може, сьогодні пощастить?

Ішов за «Мерседесом» не надто наближаючись, але й не відпускаючи. Це залишало простір для маневру. Години *шпигування* не минули марно. Навчився стежити з машини. Справжній тобі агент КДБ, ФБР, «Інтеліджент сервіс» чи МОССАДу. І спробуйте сказати, що ні...

Та ось... адвокат різко, без попередження, звернув на узбіччя й зупинився. Тоні теж показав гальмам, як він уміє на них тиснути. Увімкнув «аварійку» й, узявши праворуч, «кинув якір». І хоч до «об'єкта» метрів із тридцять, картина вся – немовби на долоні.

Тим часом з адвокатового авто спочатку випурхнула Пенелопа з продовгуватою червоною сумочкою, а потім – з'явився й Караяніс. Дівчина, нестримно жестикулюючи, про щось енергійно говорила. Молодик з адвокатською витримкою вислуховував, інколи вставляючи й свої п'ять копійок. Виправдовувальні, звісно.

Очевидно, стомившись, Пенелопа розвернулася й гордо пішла вздовж дороги. «Мерседес» повільно рушив слідом. Порівнявшись, Караяніс відчинив дверцята, запрошуючи до салону. Міс Димитріадіс зупинилась, жбурнула туди гнівну фразу й стала чекати відповіді. Коли ж за кілька митей отримала, знову гордо рушила. Адвокат ще раз порівнявся й повторив запрошення. Та дівчина вчинила, як і

першого разу. Однак і нова відповідь не припала їй до смаку. Усе знову повторилось. Проте впертий водій зробив ще й третю спробу. *Необачний!* Тільки-но авто вкотре наблизилось, дівчина розвернулася й пожбурила в нього сумочку. Та влучила у лобове скло, якраз напроти водія. Такій влучності міг би позаздрити кожен кілер-початківець. Чи навіть – і майстер середньої руки. Цей вибрик, схоже, переповнив чашу терпіння Караяніса. Той, різко газонувши, припустив *з місця в кар'єр* і сховався за лаштунками щойно розіграної п'єси, залишивши двох головних дійових осіб уже іншої – Режисерової – без «третього зайвого».

– Ну, містере Хейвен, – несамовито прогорланив Тоні, – зараз або ніколи! Вперед!

І вже за кілька митей «Форд» запищав гальмами біля Пенелопи. Та якраз підняла з землі сумочку й обтрушувала її від невидимого пилу. Наче бажаючи позбутися неприємних спогадів, залишених свіжою сваркою.

– Щиро перепрошую, чарівна міс, – лагідно почав Тоні, вийшовши з машини й зупинившись біля Пенелопи, – я стояв неподалік і зовсім випадково все бачив. Моє ім'я Едвард Дайармід. Я і мій швидконогий мустанг до ваших послуг.

Неочікуваній появі дівчина щиро зраділа. Це легко читалося на вродливому обличчі.

– Пенелопа Димитріадіс, – мовила усміхаючись. – Рада знайомству, містере Дайармід. – Не зводячи очей, пристрасно продовжила: – Як добре, що на Землі ще трапляються, хоча й не часто, справжні лицарі. І як погано, що вони, як мамонти, вимирають. І зупинити це не може навіть така могутня сила, як жіноча краса... – Замовкла, але за мить додала: – Що ж, уперед...

Опинившись у «Форді», на хвилю згадала про адвоката й відіслала йому: «Нікчема».

– Гадаю, цей «комплімент» не мені? – насторожився Тоні.

– О, ні, – голосом драматичної актриси відповіла дівчина й засміялася. – У жодному разі. Таке «високе» звання заслужив отой

шляхетний *тjухтjй*, якому я мало не вибила скло. Якби мала такі могутні біцепси, як ваші, я б його ще й віддухопелила... *Кавалер Ордена Нікчеми*... А що, красиво звучить – «Кавалер Ордена Нікчеми»? Отже, посвідчення за номером один вручається адвокатові Ламбросу Караянісу! – Останнє речення дівчина виголосила врочистим тоном, але, не втримавшись, знову засміялась. Значно голосніше. Тоні приєднався.

Рушили. Міс Димитріадіс дістала з сумочки довгу сигарету й смачно запалила. Тоні в душі закипів. Не терпів навіть згадки про тютюновий дим (що вже говорити про запах!), але присилював себе не виказувати цього.

Дівчина з насолодою видихнула ще одну порцію й мовила:

– А ви, Едварде, змогли б зараз виконати моє перше-ліпше бажання? Навіть божевільне? – Увесь сенс питання, здавалося, скупчився в останньому слові. Пенелопа, ледь стримуючи грайливих бісиків, що витанцьовували в її магнетичних очах, втупилась у «випадкового» знайомого.

– Якщо тільки це не вище моїх сил, – відповів Тоні, а потім, трохи подумавши, додав: – І якщо це не стосується сил надприродних. З ними змагатися – марна річ. Ще жодного разу не програли.

Пенелопа залилася щирим сміхом.

– А ви жартівник, – мовила заспокоївшись. – Не хвилюйтесь. Моє бажання ні до яких там надприродних сил не має жодного стосунку. Воно звичайнісіньке, як он ті придорожні дерева. Хоча... – Вона на мить замислилась, тручи пальцями обидві скроні. – Для декого воно видалось саме надприродним.

– Розумію, – закивав Тоні, не відриваючи погляд від дороги.

– Але ви... – Пенелопа знову подивилась на Тоні, – ви, Едварде, зовсім інший. Від вас віє надійністю й силою. Ні. Силою й надійністю. Я це зразу відчула. Дивно... Я всього кілька хвилин у вашій машині, але відчуваюся, наче з давнім приятелем. Утім, може, я надто романтикую. І перше враження не завжди правильне... Я, взагалі, – дамочка романтична, знаєте. Люблю пригоди, авантюри різні,

розіграші. Не мислю без цього життя... Хоча... – вона загасила сигарету, – навіщо я все це розповідаю? – Потім, трохи помовчавши, додала: – Дивно, такого зі мною ще не було, щоб відкривалася абсолютно незнайомій людині. А може, ви – чаклун. Чи ще хтось із тієї братії?

Тоні це розвеселило, і він зайшовся щирим сміхом.

– А ви, Пенелопо, цікава людина, – мовив, пересміявшись, – з вами весело й легко... То яке ж ваше бажання, бо ми про нього почали вже забувати?

– Справді, – погодилась дівчина й відчула, що цей міцний вродливий молодик звик діяти рішуче й ні перед чим не пасувати. – Розумієте... Тільки не смійтесь. Будь ласка. Коли я їхала з Караянісом, мені раптом спало на думку влаштувати невелику забавку. Погратися наввипередки з поліцією. Уявляєте, усе – наче в крутому бойовику: хвацька гонитва, що забиває подих, виття сирен, небезпечні віражі, божевільне вищання гальм... Це прекрасно... І... – сексуально...

Обличчя дівчини оточив ледве вловний німб замріяності. Тоні не хотів його сполохати жодним звуком. Чи рухом. Тому очікував і мовчав, ділячи увагу між привабливою супутницею і дорогою.

– Ну то що, – звела очі Пенелопа, – я вам не здаюся божевільною?

Тоні лише посміхнувся кутиками вуст і мовив:

– Навіть не сумнівайтесь, люба міс Пенелопо. Навпаки. Мені навіть подобається. Скажу більше: я – не менший авантюрист. Плоть від плоті. Тому все чудово розумію.

Сказане (а особливо – останнє) містером Хейвеном (чи, точніше, Дайармідом) – чистісінька правда. Він і справді такий. Авантюрист до найменшої клітини могутнього молодого єства.

Почуте дівчині сподобалося. Ще б пак! Цей містер Дайармід справді цікавий і привабливий *екземпляр*. Чудово складена статура, виразне вродливе обличчя, гідне голлівудської зірки, і – що найважливіше – спорідненість духу. Майже ідеал. Оце так випадкова зустріч!

– Мені нічого не лишається, як сприйняти ваші слова за безумовну згоду. – Пенелопа дивилася з упевненістю, що бачить перед собою спільника.

– Саме так, – без вагань відповів хлопець і підморгнув.

– І вас не лякає рандеву з поліцією, штраф? Не боїтесь, що ваше ім'я потрапить на сторінки кримінальної хроніки? І вам не страшний можливий скандал, пов'язаний з вашим ім'ям та божевільним вчинком? Чи навіть – нетривале ув'язнення?

– Аж ніяк! – Тоні здавалося, що втрапив на правильну стежку, яка веде до серця дівчини. Красунчик! – Хай хоч і тривале!

– Тоді знімаю перед вами капелюха й пропоную дружбу. Поки дружбу...

– «Поки»... – Тоні зробив паузу. – А далі?

– Далі – побачимо. – Дівчина відвернулася. Дивилася у вікно. Тоні зрозумів, що ця тема – *табу*. Поки табу...

– Тоді, – прогоготів Тоні, – повний уперед! – Різко натиснув на педаль акселератора. І «необ'їжджений мустанг» узявся радо допомагати вершникові. Тепер для хлопця – жодних меж чи кордонів. Навіть жодних законів... Він ухопив Бога за бороду. І відпускати не збирався. Та й вирватися з його міцних рук шанси невеликі.

25 вересня 1993 року, Афіни, 02 год. 07 хв.

Коли Тоні дістався пам'ятника, годинник показував сім на третю. Забарився. Як не налягав на ноги, а таки не встиг. Проте криміналу в тому ніякого. Головне – фінал п'єси. Такий, як і заплановано. Таємний. Тихий. Результативний. Пенелопа Димитріадіс дивиться сни, а її коштовності спокійно лежать у сумці. Лишається останнє – поділити заслужений гонорар.

Білий низенький «фіат», що виповз із довгої шеренги легковиків, вишикуваних ліворуч від пам'ятника, блимнув фарами. Хлопець попростував на сигнал.

– Порядок, Режисере, – втомлено видихнув Тоні, кинувши тіло на сидіння біля водія, а сумку – назад.

«Фіат» поволі рушив.

Тоні вмовився. Повернув голову ліворуч, відкривши рота, щоб сказати. І – заляк. За кермом сидів Массімо Раньєрі^[3]. Йота в йоту. Гордий профіль «актора» чітко вимальовувався у світлі ліхтарів, що несміливо прокрадалось до салону. Тоні перевів дух.

– Скільки разів вас бачив, але до цих фокусів ніяк не звикну. Штукар ви на всі руки. Факір. – Містер Хейвен пашів добрим гумором. – Коли вже Папою Римським нарядитесь?

– Колись... Може... Хтозна. – Режисер відповідав, немов відпускав порції «чогось» нетерплячій черзі. «Цьому дав, цьому дав»... Але не забував і про дорогу.

– Тільки дивіться, щоб віряни рук не цілували. А то почнуть юрмами валити на благословення та сповідь... Погорите і оком не зморгнувши. А це міжнародним *шкандальом* пахтить. Та й незатишним номером у безкоштовних апартаментах із небом у клітинку. – Тоні сказане сподобалось. І рот з'єднав дугою вуха.

– Тіпун тобі на язык, – кинув Режисер, не відриваючись від дороги. – *Віщун саморобний*.

– Вибачте, якщо вам не до вподоби.

– Забудьмо, – обірвав. – Ну?

– Повний аншлаг, – почав поспіхом Тоні. – Гонорар – тут, – ляснув по сумці.

– Молодець, – стримано посміхнувся Режисер. – Справжній талант. Радий, що не помилився в тобі.

– А ви що, не вірили? – Запитав Тоні з такою інтонацією, ніби «Массімо Раньєрі» сумнівався у силі земного тяжіння. Або одвічній *криголамності* бразильського футболу.

Режисер розвів руками, мовляв, «капітулюю». А потім додав:

– Треба поговорити про тебе з кимось із «Коламбії Пікчерз», якщо тобі це ще цікаво.

Тоні задоволено усміхався й мовчав. Хай усе буде так, як визначено Долею. Підганяти її не варто. Бо все одно зробить по-своєму. Як завжди.

Тим часом «фіат» звернув у тиху непримітну вуличку, вимощену бруківкою. Усе тут дихало вічним «позавчора». Триповерхові будинки сіріли старістю. Її не в змозі приховати навіть темна ніч.

«Фіат» обминув дві проіржавілі *розвалюхи*, що знайшли тут останній спочинок, трохи проїхав і спинився. Замок двигун. Погасли фари. Насторожився.

– Що ж, – почав Режисер, – час опустити завісу. Оркестр виконає останній акорд... Я навмисне заїхав сюди. У цей глухий квартал. Тут і вдень не надтолюдно, а вночі... О котрій там у тебе літак?

– О шостій.

– А зараз? – Режисер підсвітив годинника. – Пів на третю. Устигнеш ще й кави випити... Давай сумку...

Тоні перехилився назад і не помітив, як у Режисерових руках з'явився пістолет з глушником і тим паче – як плавно пішов гачок. Лише відчув у боці могутній поштовх і водночас – жахливий біль. За мить усе повторилось. Тоні повис на сидінні. Режисер вибрався з машини, перебіг на протилежний бік, витяг Тоні і кинув на холодне брудне каміння. Так же швидко знову сів, рвонув з місця й кинувся навікача, лишаючи недавнього компаньйона лежати на німій бруківці цієї тихої, старої, забутої Богом вулички, яка продовжувала байдужно спати й дивитись ностальгічні сні. Про часи молодості. Коли все було не так.

Глава І. «Перший привіт від «Ункаса»

26 вересня 1993 року, Егейське море, 13 год. 18 хв.

Богдан Лисиця прилетів до Афін учора вранці. Зробив так навмисне і ось чому: катер до Авгі відходив сьогодні о 13.00. Заклавши в запас більше доби, хотів ближче познайомитись зі столицею Еллади, де, як усім відомо, виколисано не одну культурну перлину.

Англійську знав шикарно. Тому майже на всі питання одержував потрібну відповідь. Чи то там і справді такі ввічливі та щирі люди, чи Лисиці просто щастило – хтозна. Але беззаперечним лишалось одне: після проведеної в Афінах доби знов захотілося жити. Далі. Як живуть звичайні люди. Коли з радістю. Коли з сумом. Коли у щасті. А коли – й попід руки з невдачами. Але – щоб усього в розумних дозах. А не так, як у нього недавно...

Усередині клекотіли враження, що надовго залишаться в пам'яті. Особливою яскравістю там вигравав головний архітектурний пам'ятник – ця реліквія «золотого віку» античних Афін – ансамбль Акрополя. Храм Афіни-Діви Парфенон, невеликий витончений храм Ніки Антерос, Храм Ерехтейон з його знаменитими каріатидами, Пропілеї – колонадний вхід до Акрополя... Усе це ще жило в пам'яті, стояло перед очима. Німі свідки розквіту вільної людської думки, ці зруйновані храми, здавалося, віддано оберігали бачене в далекі античні часи, бажаючи зберегти навколо той романтичний ореол таємничості, що перетворював їх на прекрасну геніальну легенду. Позбавте будь-яку легенду цього – і вона з неба впаде на землю, а Дульсінея Тобоська стане звичайнісінькою міщанкою...

Так думав, стоячи на палубі білосніжного пасажирського катера «Делавар», віддаляючись від пірейського берега безкраїм водяним простором, який утворювали, зливаючись, води Егейського та Середземного морів. Так думав, залишаючи Афіни – це привітне

тепле місто, головні кольори якого – лише два. Яскраво-блакитний – колір неба і моря та білий – колір мармуру міських будівель... Ні, є в цьому місті щось таке казкове й незабутнє, що мимохіть розумієш: його недаремно обрали боги... У такі хвилини забуваєш про все, навіть – про те, що, живеш на світі...

Богдан Лисиця мешкав у Києві. І цим несказанно пишався. Він наївно вважав, що Київ – найкраще місто на землі. Хоча, може, це й правда. Бо ж ніхто ще не довів іншого. Деякі одногрупники вже приміряли (хто свитки, а хто – й камзоли) нового життя в закордонах. Знаючи англійську та французьку, це значно легше, ніж решті. Можливо, ці люди й зробили правильно. Можливо, на них і чекає успіх... Та ні, усе ж не «можливо». Точно. Але Богдан твердо вирішив, що успіху він досягне й на Батьківщині. Хоч тут зараз і діється таке...

Лисиця мав двокімнатну квартиру на бульварі Ромена Ролана. Вік наближався до межі між другим і третім десятком. Цьогоріч одержав диплом Київського університету Шевченка (романо-германська філологія). Аспірант першого року навчання. Ось як усе серйозно. *Піднапнеться* – і стане кандидатом наук. Непоганий варіант. Серйозний... А там і в доктори *закрокує*...

Богдан – звичайний українець. Не гірший і не кращий за решту. От тільки не одружений... Недавно, правда, спробував... Спогади про це боляче впиналися в серце. Й завдавали жахливих мук. Тому гасив навіть їхні найперші іскри. Проте виходило не дуже. Таке «пожежогасіння» уже система. Звичка. *Ритуал*...

Правда, не кожен звичайний українець їхав відпочивати на острів в Егейському морі. І не в кожного звичайного українця лежав у валізі пістолет. Хай буде. Після *шлюбного фіаско* життя перестало приносити насолоду. Та і як жити без НЕЇ?... Думки про самогубство надокучливим птаством постійно кружляли довкола... Як не відганяв, що не робив, а вони відлітати не поспішали. Навпаки – почали навіть вити гнізда...

Старенький двигун, зібравши докупи ріденькі запаси гордості, з усієї сили пхав синьою гладдю білосніжного катера. Просолілий морський скиталець, зовсім недавно вкотре пофарбований, «молодився», ніби відставний офіцер з минулого століття, що пам'ятав ще про шпіцрутени. І старанно пнувся усім догодити.

Богдан стояв на палубі. З насолодою вдихав цілюще повітря. Проглядав англomовний варіант «Та Неа»^[4]. Усе – як і скрізь. Економіка. Політика. Трохи й про культуру.

А ось і «кримінал». Особливо не вчитувався. Бо вітер «мав щось проти». Він заповзято шарпав нещасний шматок паперу туди-сюди, ніби намагався вирвати. Заволодіти черговим трофеєм. Лисиця розвернувся. І вітер тепер бився йому в спину. Штовхнувши ще кілька разів, зрозумів, що марно. Заспокоївся. А очі вихопили цікавинку, повз яку пройти не зміг.

«Сьогодні вночі, – почав читати, – в готелі «Пергамос» пограбовано доньку мільйонера Антоніса Димитріадіса Пенелопу. Вкрадено всі її коштовності. Сума, якою можна хоча б наближено оцінити цей чималенький куш, сягає кількох десятків мільйонів американських доларів. До справи підключено кращих детективів. Обіцяно царську винагороду. P. S. Цікаво, що робила донька мільйонера зі своїми коштовностями в готелі «Пергамос»?»

«На вулиці Андріанопулу знайдено труп невідомого молодого чоловіка років приблизно двадцяти трьох – двадцяти п'яти. Смерть настала у результаті двох вогнепальних поранень. Біля трупа виявлено англomовний напис кров'ю «містер Чужі Обличчя». Далі наводилися прикмети потерпілого і звернення про допомогу в з'ясуванні його особи.

– Цікаво.

Богдан склав газету й задивився в даль. Згадалася домівка. Регіна. Катастрофа...

– Нудьгуєте? – озвався поряд чоловічий голос.

Богдан повернувся праворуч – голос долинув звідти. Належав він кремезному високому красеневі років під п'ятдесят в окулярах. Той

мав пишну, посивілу в багатьох місцях чорну шевелюру і такого ж кольору густі вуса. Одягнений у сірий з ледь помітною темною смужкою костюм. Без краватки. Слова відлунювали щирістю. Тому відповідь теж прозвучала щиро й привітно:

– Та... Трохи...

– Не варто. А давайте я спробую описати ваш настрій... віршем?

Лисиця не встиг відповісти, як чоловік уже читав:

*Лелечий клин розтанув вдалині,
Покликавши услід мою надію.
Вже осінь усміхається мені,
А я про літо думаю і мрію.
Я мрію все про той чарівний сон,
Що милим був таким для нас з тобою...
А осінь грає тузі в унісон
Розлуки невблаганною трубою.
Той кожен звук у серці, наче плач,
Як голосіння за минулим літом...
А осінь не змовкає, гра трубач,
Милуючись пташиним перелітом.*

– І? – очікувально подивився «поет».

– Приблизно так, – підморгнув Богдан. – Влучили.

– Намагаєтесь бути в курсі? – кивнув на газету незнайомиць.

– Так. Інколи. Цікаво, чим інші живуть. Особливо в дорозі. І час даремно не гаєш, і шлях коротшає.

– А я – ні. Хіба що офіційні повідомлення. Решта ж... Сам колись на цих хлібах *рисачив*. Кухню їхню знаю добре. Наплетуть... Аби тиражі росли. Ну, й гонорари. *Горобці стріляні*. Казкарів таких ще пошукати...

– Кожному хочеться жити. І на життя кожен заробляє по-різному. Свого розуму не вставиш. Та все ж краще заробляти так, аніж як оті джентльмени, що залишили донечку тутешнього мільйонера без усіх коштовностей. Цієї ночі в готелі «Пергамос». До речі, я теж там ночував. Не надто шикарний, як на мільйонерку, готель.

І Богдан прочитав уголос усе, що читав до цього. Незнайомець теж тепер «у курсі».

– З таким татусем *торби на плечі не почепить*. Будьте певним. Навіть якщо вкрали геть усе. Купить нове.

– Це хвилює мене найменше, – серйозно мовив Лисиця. – То, врешті, – їхні проблеми. Просто тут є принаймні дві дивні обставини. Перша – чому міс Пенелопа, маючи розкішний дім, ночує у зовсім непримітному готелі. Правда, з іншого боку, це можна ніби й просто пояснити: вирішила провести ніч із красунчиком, заховавшись якнайдалі від чужого ока. Хоча могла й банально посердитись із рідними. Показати гонор. Тут для імпровізацій поле широке. Тому ставимо три крапки. І по-друге. Чому донька мільйонера мала з собою усі коштовності? Сподіваюсь, не для того, щоб ще більше подобатись коханцеві. А може – це всього-на-всього лиш завбачливий тактичний хід у грі на батькових нервах? Хтозна. І знову три крапки. Зупиняюся на них. Далі хай ідуть слідчі. Нагороду ж обіцяють чималеньку.

Незнайомець у сірому костюмі з неприхованою іронією дивився на Богдана. Потім запитав:

– А ви, містере, часом не приватний детектив?

– Ні. Звичайна людина. Рядова. З України. Науковець. Здобуваю ступінь з філології. Богдан Лисиця. Хоча... Називайте мене просто Фокс. Гадаю, вам так буде легше.

– О, дуже приємно, – простягнув правицю незнайомець. – Марк Тейлор. Поет. З Лондона.

– Щиро радий, – мовив Лисиця. – То ми майже колеги... А щодо вашого питання... Бачте, я з дитинства *безтямно закоханий* в таємниці, загадки, містику. А це пов'язує тебе зі світом детективів.

Тому інколи роблю певні висновки з *дивних див* і *загадкових загадок*. Правда, до справжніх детективів мені ще дуже далеко. Але мати таке незвичне хобі ніхто не забороняє. До того ж мій друг працює в нашій кримінальній поліції. Деяких штук навчаюся у нього. В усякому разі, намагаюсь.

– Шкода, – зітхнув поет, – що потреба в людях, які схрещують шпаги зі злочинністю, не відпадає навіть наприкінці двадцятого століття. Шкода, що і в третє тисячоліття ми беремо з собою цю одну з найганебніших людських вад, а не зняли її з себе, як це роблять чемні гості перед дверима в чистий передпокій, залишаючи замащені багнукою черевики...

– Змушений вас розчарувати, шановний містере Тейлор, – сказав Богдан. – Доки існуватиме людина, доти житимуть з нею жорстокість, жадоба збагачення, мстивість. А тому – й злочинність – один із тяжких гріхів людства. Ота неминуча плаха, на якій воно карається й довго ще буде каратись. А це більше, ніж брудні черевики. Вона, наче шкіра, обтягнула собою людство. І скинути її не так легко. Тому газетярі продовжуватимуть добувати хліб (а може й – тістечка), розповідаючи про чергові злочини. Хоч як не шкода...

– Та-а-ак, – протяг після паузи містер Тейлор, – мабуть, ваша правда. Але облишмо сумне. Попереду – відпочинок. Свіже повітря. Смачна їжа... А розмови на такі теми – явно не допомагають розслабитись. Нашим же коханим *тридцяти трильйонам клітин* потрібні «рекреаційні процеси».

– Ви сказали, наче біолог.

– Мій шановний містере Фокс... За довге життя я змінив стільки професій, поки дістався заповітної парнаської вершини, що якби мій життєвий шлях перенести на папір, вийшов би *серйозний grosбух*, гідний творчої уяви Луї Буссенара або Жуля Верна. Хоча, може, на схилі віку цим і займуся, забившись десь у глухе село. Щоб не заважали. Та, власне, у «Прерію» я і їду, щоб попрацювати над новою поемою. А *релакс* уже потім. У творчих людей вихідних не буває. І часу на відпочинок завжди бракує. Такими вже їх *виліпив*

Господь. Та що я, власне, торочу. Ви ж фахівець. І все це знаєте не гірше за мене. А може, й краще.

– Чесно кажучи, я теж їду на Авгі не для відпочинку. Ну... у звичному розумінні. Треба прогулятися, змінити оточення, розвіятися після шлюбної катастрофи... Мій шлюб розпався, не почавшись...

Богдан замовк, гірко посміхнувся й подумав: *а може, розповісти все?* Адже правильно говорять: поділись горем з ближнім – і тобі залишиться лише його половина. А добра людина завжди допоможе бодай чуйним словом. Розрадить. Та й хто, як не поет, глибоко розуміє людську душу? Але... не розповів. Цю людину знав лише кілька хвилин. Не таке вже й довге знайомство.

– Он як! – чмихнув поет і на мить задумався; після чого *психотерапевтично* сказав: – А, нічого, друже, то все пусте. Не побивайтеся так... Може, це й на краще. А ви не думали, що то всевладна рука Долі відвернула значно більшу чи навіть і фатальну катастрофу? Зрештою, справжнє *руденьке* чи *біляве щастя* ви ще обов'язково зустрінете. Певен.

Богдан розумів незаперечну логіку містера Тейлора. І біль, що знову повернувся серцевим щемом, починав ущухати, розвіюватись, безповоротно відходити в минуле. Далеке. Дуже. В одне з прожитих життів. А може – й не прожитих. Але обов'язково далеких.

Підійшли до ґратчастих перилець і, спочатку Тейлор, а потім Богдан, сперлись обома руками. Перед очима простягалось грандіозне небесно-морське безмежжя, вражаючи заспокійливою силою. У такі хвилини здається, що спиняється нестримний плин часу і все навкруги застигає в чарівній нерухомості. *Вершина буття – нерухомість і спокій.*

– Геніальна краса, – не втримався містер Тейлор, дивлячись туди, де одна неприборкана стихія переходила в іншу. – Чарівно. Шикарна панорама. Панацея від стресів. Отак би дивився й дивився б, забувши і про час, і про решту. Тільки ти й ця одвічна краса. Перевіряв на собі. Переживання чи й психічний *катаклізм* який –

умикаю фільми про море. І... Допомагає. Найкращі ліки. Рекомендую.

Лисиця задумливо покивав.

– Відверто кажучи, – почав він, – думав, що охочих відпочити у «Прерії» буде більше, хоч це й останній заїзд. А їх – жменя.

– А мені це подобається, – упевнено проказав Тейлор. – Звик до самотності. Тиші. У мене он і родини немає. Але я нітрохи не шкодую. Поклав життя на вівтар творчості. То хай це вже буде моїм лихом, особистим, а не ще чийось... Хоча, може, це й навпаки – зовсім і не лихо, а щастя... – І поет знову мрійливо задивився вдалину.

На палубу піднялася пара. Блондин – десь п'ятдесят з малесеньким хвостиком, спортивний і підтягнутий – і жінка-шатенка (п'ятий десяток посередині, ще не розгубила не таку вже й давню красу і юні іскри в очах). Одягнуті просто й практично. Стали окремо. Відгородилися від усіх. *Вдихали-пили* морський вітер. Удивлялися в магічну далечінь і ледь чутно перешіптувалися. Жили своїм життям. На те, що поруч, – жодної уваги. Створили свою планету. Окрему. Недосяжну. Приручили одне одного. Навічно. Чи на життя. І тепер «відповідають за того, кого приручили». Усе – як книжка пише. Отака ідилія. *Вигляд з боку*. А що ж там насправді – навіть вони не скажуть. Бо чи не знають, чи не захочуть. Та й не важливо це. Головне – їм удвох добре. А решта – *міжпланетний простір...*

Прониклива картинка. Болюча. І Лисицю знову відкинуло додому. Знову ті жахливі видіння... Те отруєне зрадою марення... Регіна... Фата на її чарівній голівці... Модний костюм на ньому... Вони піднімаються сходами... Сигнал автомобіля... Господи, навіщо? Навіщо так боляче? Навіщо так жорстоко? Навіщо в самісіньке серце?? Навіщо саме йому???

Тонко зацокали підбори. Повернувшись, Богдан помітив, як з трапика виростає молода тонка жінка в темно-синьому приталеному жакеті, фіолетовій спідниці, чорних черевиках на високих підборах. У руці – сумочка, теж чорна, на яку сів вишитий метелик,

розкинувши крильця темних кольорів. Стильна й приваблива. Струнка. Енергетична. Поставлена, упевнена хода. Красуня з модного журналу. На менше вона не погодиться. І спробуй хоч щось запереч.

Коли жінка наблизилась, на неї звернув увагу вже й поет. «Манекенниця» мала довгу шию та кирпатий носик. Але це не заважало їй лишатися красунею. В макіяжі проглядалася вправна рука.

– Вітаю, джентльмени, – мовила вона. – Даруйте зухвалу нетактовність, але моє кляте хобі часто заганяє мене в незручне становище. Річ у тому, що я збираю автографи знаменитостей. Уже маю серйозну колекцію... Мені здається, що ви, містере (вона дивилася на Богдана), – кіноактор. Вас я наче бачила в одній з нових англійських мелодрам. Станете відомим – продам автограф на «Сотбіс».

– Шкодую, чарівна міс, – але побачивши у жінки обручку, Лисиця виправився: – Е-е-е... місіс, та доведеться вас розчарувати. Я такий далекий від кіномистецтва, як від нашого катера півострів Юкатан.

– Але схожість – надзвичайна, – виправдовувалась, крутячи головою, «манекенниця».

– Нічого дивного, – став заспокоювати її Богдан, – у світі багато схожих. Та й двійників теж. Навіть конкурси проводяться.

– Тоді – вибачте. А ви, – звернулась до англійця, – відомий поет Марк Тейлор. Чи я знову помилилась?

– Ні, усе точно. Я – саме він і є.

– А у вас автограф взяти можна? – запитала наче з острахом.

– Будь ласка.

Жінка подала поетові листівку й ручку. Коли Тейлор закінчив писати, на палубі з'явився ще один персонаж. Міцний «підкачаний» чоловік. Богдан упіймав себе на думці, що молодика десь бачив: ніби... в якомусь бойовику. А потім – і засміявся з себе. Красуня заразила чи що? «Персонаж» пашів войовничістю й люттю. Жінка враз змінилась на обличчі. Богдан не звернув на те ніякої уваги і сказав:

– Я хоч і не зірка, але автограф теж дати можу. А раптом стану зіркою? Тоді не доступитеся.

Та «манекенниця» лишилась незворушною. Жарт явно не сподобався. Лисиця зрозумів: усе – через «персонажа».

– Перепрошую, джентльмени, – видавлюючи ввічливість, із залізними нотками в голосі мовив «спортсмен», – але мушу забрати з вашого вишуканого кола дружину. – І вже до жінки: – Ходімо, Крістін.

– Мій чоловік, Альбер Бріссон, – показала «манекенниця» на «підкачаного».

Поет і Лисиця представилися.

– Що ж, – мовила сумно красуня, – ще поспілкуємося... Ходімо.

Крістін без будь-якого бажання, наче волелюбна лісова звірина, що необачно потрапила до рук звіролова й тепер мусить коритися, непокwapом пішла за чоловіком.

Лисиця й Тейлор провели їх поглядами. І вже коли кроки загупали трапиком донизу, Лисиця напівшепотом сказав:

– Гарна...

– Тим-то так її й оберігають... – оцінив побачене поет, знову розвертаючись до моря. Але тут же не втримався і, наче справжній морський вовк, сповістив:

– По курсу земля!

Богдан поглянув і собі. Справді, на блідо-блакитному тлі небосхилу з'явилась невеличка чорна цятка. Саме їй треба вирости до розмірів острова. Не без допомоги «Делавара».

– За якихось півгодини-годину будемо на Авгі, – підсумував містер Тейлор і подивився на «Tissot».

– Але ж яка вродлива, – не відпускали Богдана чари «манекенниці». І слова нового знайомого пролетіли повз вуха. Та поет на те не образився. Усе чудово розумів – молодість є молодість. До того ж краля – і справді «магніт» для очей. Нестримних. Чоловічих...

– Ну то що? – мовив поет, опутивши правицю на Лисицине плече, – підемо збиратися? Скоро десантування на цю «терра інкогніта».

Богдан випірнув із роздумів (хоч як там не солодко-гірко!). І нарешті почув Марка. Що ж, згоден. Пора.

26 вересня 1993 року, бухта біля Авгі, 15 год. 23 хв.

Білосніжний «Делавар» заморено клокав, мов стара квочка, що *вже не раз* утомилася клопотати біля виводка. І це наводило на думку, що перша молодість катера, попри весь наведений лоск, минула таки не вчора. І цей «наштукатурений» *пенсіонер* давно благав хазяїна замінити свою добряче вже спрацьовану начинку. Та ось клопотання стихло. І «Делавар» пришвартувався до пірса, доволі довгого й зручного. Пасажири, неголосно перемовляючись, рушили на берег. Останніми йшли Лисиця і Тейлор.

– То ось який ти, Авгі? – перекидаючи валізу з лівої у праву, мовив Богдан і продовжив обводити поглядом «ділянку землі, з усіх боків оточену водою», що нависала над причалом. – До річч, «Авгі» – грецькою «зоря».

– Симпатична назва, – замріяно оцінив поет. – Утім, її ще потрібно виправдати. Поживемо на цьому «космічному тілі» – побачимо.

– А ви не зауважили, що пансіонат називається «Прерія», катер – «Делавар». Нетутешня екзотика. Чи не забагато індіанських мотивів? – Таємничість без дозволу застрибнула до Лисициних інтонацій. Без розгону. І жердини.

Містер Тейлор зупинився, поставивши валізу, і поправив окуляри.

– Широ кажучи, – мовив він, – радий, що доля послала у нові знайомці саме вас. З вами легко. Весело. І – цікаво... Ні, доведеться-таки облишити поезію і взятися до романів. Детективних. Присягаюсь, що з вами у ролі головного героя вони б мали шалений успіх. Уявіть: автор – англієць, детектив – українець, місце дії – острів посеред Егейського моря... Підступний злочинець, убивство,

підозра, захопливі версії, гострі моменти, непередбачувані перипетії, розслідування заходить у глухий кут і раптом – детектив чітко розкладає потасовану колоду фактів масть до масті... Та в кого не перехопить дух від усього цього? Ну як?

– Жартуйте-жартуйте, – усміхнувся Богдан. – Але в *жарті жарту* небагато.

– Вам не до душі пропозиція? – здивувався Тейлор.

– Чому ж? До душі, – стенив плечима Лисиця. – Навіть до тіла.

– Отож... – закивав поет. – Щоправда, у нашому випадку – все жарт.

– Це точно... Але я знову про екзотику. Хочете парі?

– На яких умовах? – загорівся Тейлор.

– Отже, ви не проти, – зрадів Богдан. – Чудово. – Він прихилився до поета й далі повів майже пошепки: – Берусь стверджувати, що власники пансіонату або індіанці, або полюбують романи про них. Не хочу називати цей здогад «версією», щоб знову не насмішити.

– Ваша ставка? – Тейлор економив слова.

– Стривайте, – розпалювався Богдан. – Зробімо як джентльмени: я називаю вашу ставку, а ви – мою. Згода?

– Гаразд, – без вагань погодився поет.

– Грандіозно, – зацвів азартом Лисиця. – Але дозвольте маленьку передмову. Річ у тім, що я з дитинства люблю морозиво. Скажу більше: та любов уже переросла в приємну патологію. Особливо ж – із горіхами та шоколадом. Тож ваша ставка – тринадцять порцій морозива.

– Добре. – Поет знову не вагався. – Тільки чому саме тринадцять?

– Знаєте, – задумливо почав Богдан, – не хочу здатись неоригінальним, але це моє найщасливіше число. Дивіться: народився тринадцятого. Шкода, що місяців у році лише дванадцять, а то б тринадцятий обов'язково став би моїм. А так – він лише дванадцятий. Номер мого будинку – тринадцятий, автобусом добираюсь до метро – тринадцятим, номер школи, де я навчався, – теж тринадцятий. Університетська група на першому курсі –

відповідно... Треба ще й одружуватися було тринадцятого. Власне, я так і планував, але Регіна: «чортова дюжина»... «нещасливе число»...

Останні слова війнули сумом. Засочилася кров зі свіжої рани. Знову...

Тейлор наче й не помітив цього перепаду й весело сказав:

– Тоді ваша ставка – дві пляшки шампанського. На вибір.

– Згода. Отже – парі?

– Парі.

Ударивши по руках, узяли валізи й рушили доганяти, бо решта вже підходила під самісінький пансіонат.

Від пірса вгору, до пансіонату, вели зручні сходи з перилами. Ліворуч розкинувся пляж. Праворуч – бухта. Зручно і – благодать. Усе це стає твоїм. Хай і не надовго. Та все одно твоїм. Щоб ти забув про роботу, турботи, проблеми. А згадав про себе. Що ти – людина. І насолоди цього світу теж для тебе. Бери їх. Підставляй усі руки. Аби тільки доніс. І зробив з ними все, що захотів. Бо ти на цей час стаєш *володарем себе*.

Авгі – не такий і великий. Хоча й не маленький. На просторій рівнині височіє триповерхова будівля «Прерії», оточена буйною рослинністю та сітчастим парканом. На весь цей окультурений «острів в острові» спокійно поглядали монументально-незворушні гори. З першого ж погляду на цю величну картину розумієш, що архітектор спланував усе майстерно. Вдало «поєднав особливості рельєфу з естетикою свого витвору». Та придивись уважніше – і виникає крамольна думка: інакше, навіть при надзвичайному бажанні, зробити просто неможливо.

Лисиця й Тейлор приєдналися до решти, що дисциплінованим гуртом скупчилася біля клумби з трьома пальмами, за якою – скляні двері входу. Очікували порт'є. Так зазначено у вимогах. Та й на повітрі це робити приємніше. І корисніше. Для здоров'я.

Коли піднімалися сходами, Богдан автоматично порахував кількість прибулих – дев'ятнадцять. Не багато ж. Та це й добре.

Менше галасу. І розвіятись, забутись, загубитись на цьому далекому самотньому острові буде неважко.

Зі скляних дверей з'явився елегантний, класично зодягнений чоловік.

– Дуже прошу мене вибачити, леді та джентльмени, – почав, наче хвилюючись, він, – я гадав, що ви прибудете дещо пізніше, і тому виникла невелика затримка. Ще раз – пробачте. Вважаю, цей невеличкий інцидент пройде для вас непоміченим і стане найбільшою прикрістю за час відпочинку.

Дехто посміхнувся, наче погоджуючись, що все буде саме так. Обличчя інших залишились недоторкано-нейтральними. Їх власники, найімовірніше, усе пропустили повз вуха і мали на думці лише одне – якомога швидше переступити поріг апартаментів, які стануть на кілька тижнів їхньою тимчасовою власністю.

– А зараз, – вів далі розпорядник, – прошу до пансіонату. У холі ви одержите ключі від ваших номерів.

«Такі повинні подобатись жінкам», – подумки резюмував Богдан, дивлячись услід елегантному порт'є, а вголос мовив:

– Містере Тейлор, не бажаєте ще одного парі?

Поет ледь помітно підморгнув:

– З вами дрімати ніколи... Ні, таки шикарно, що Творцеві спало на думку перехрестити наші шляхи. Відчуваю, що проведений з вами час стане цікавим. І згадуватиму його часто. З приємністю.

– Ну, то як вам моя пропозиція?

– Навіть не знаю, – продовжували звучати в голосі поета грайливі нотки. – А якщо обидва рази ви будете на коні? Так і збанкрутувати недовго. На морозиві. Хто знає, чи не заманеться вам і далі знову й знову битися зі мною об заклад, бачачи, що Фортуна підморгує тільки вам? А, може, ви навіть знаєтесь із надприродними силами?

– У такому разі я б грав у карти й на рулетці, – посміхнувся Лисиця. – Не хвилюйтесь, друже. До банкрутства я вас доводити не збираюсь. Тому цього разу вашою ставкою буде «Ревю заплаканих небес».

Поет змінився на обличчі.

– Звідки ви знаєте?

– Нічого надприродного, – заспокоїв Лисиця, – просто, коли ми збирались, ви діставали з валізи капелюха. І я мимохіть поглянув на ваші речі.

– Фух, – зітхнув з полегшенням поет, – а я вже подумав...

– Ну, то як щодо парі, – тупцював на своєму Богдан.

– Тільки з вами, друже, і – востаннє.

– Берусь стверджувати, що двері мого номера із цифрою «тринадцять».

– А це ми зараз і перевіримо, – потер долоні поет.

Тим часом відпочивальники зникли за прозорими дверима. І лише дві самотні постаті й далі стояли біля валіз, розмовляючи. Збоку здавалося, що в їхньому житті все склалося саме так, як бажалося, і що життя перетворилося на суцільний празький торт. І все у ньому залежало від них. Але ось і вони рушили.

Раптом – цвѐх!

Дивний різкий звук, схожий на удар батога, пронизав і повітря, і спокійну розмірену тишу. Богдан відчув, що валізу начебто хитнуло в його бік. Коли ж зупинився і глянув на *багаж*, здивувався так, немовби угледів щось містично-жахливе. І дивуватись-таки було чого. У валізі стирчала... стріла. *Перехідний вид метальної зброї від каменюки до кулі*. Стріла, якою однаково майстерно володіли, щоб заподіювати смерть, і древні Богданові пращури, і кочові племена степовиків, і герої історій про індіанців.

– Чудасі-і-ія, – протяг розгублений Богдан, ковтаючи.

– Нічого ж собі! Епізод з вестерна, – додав не менш наполоханий Тейлор, і обидва, наче після команди, звели голови у той бік, звідки, ймовірно, ту стрілу й випущено. Але кущі зберігали спокій. І мовчання.

Лисиця витяг стрілу. На щастя наконечник заліз не надто глибоко – десь ледве більше половини. Богдан зрозумів, чому сталося саме

так: стріла влучила якраз туди, де лежав пістолет. Хоч у такий спосіб жорстокий носій смерті зробив добру справу. *Зараховано!*

Оглянув стрілу. Якісна. «Продукт виробництва». Через усю довжину написано: «Привіт від Ункаса».

– А нею вбити – як раз плюнути, – мовив поет, що теж уважно оглянув «оригінальне привітання» від героя, якого насправді ж не існувало. Але якщо й припустити протилежне, його душа з тих давніх часів прожила вже штук із п'ять життів. Однак стріляти з лука вона все одно не могла. Та й писати на стрілах теж.

– А чи не здається вам, друже, – наче й нічого не сталося, звернувся до поета Богдан, – що це мій перший, хоч і небезпечний, крок до морозива?

– Можливо... – Поет усе ще намагався хоч кого-небудь углядіти серед кущів. Та ось повернувся: – Хоча й шампанське від мене аж ніяк не віддалилось.

Ще раз оглянули стрілу. Нового *та* нічого не сказала. Роззирнулися. Усе тихо й спокійно. Жодного натяку на «стрільця». Веселенький початок відпочинку...

Лисиця заховав до зіпсованої валізи ну дуже оригінальний «привіт від Ункаса». І «пастухи задніх» рушили до пансіонату.

Глава II. «Другий привіт від «Ункаса»

26 вересня 1993 року, острів Авгі, 15 год. 57 хв.

Гостей розмістили на другому поверсі. Практично в усіх кімнатах.

Одержуючи від елегантного порт'є ключ, Лисиця переможно усміхнувся: «апартаменти» позначено цифрою «двісті тринадцять». Другий поверх, тринадцята кімната. Поет змовницьки підморгнув і показав «вікторію». Так одним махом Богдан «надбав» і номер, і поетичну збірку Марка Тейлора. Залишалось дочекатися морозива. З горіхами й шоколадом.

Поетові дістався двісті другий.

Про таємничий постріл, що зіпсував валізу, а якби не пістолет, то й речі гардеробу, домовились поки мовчати.

Примостивши невеликий скарб, Лисиця втомлено впав у «підкову» крісла. Нарешті. Можна трошки розслабитись. Де не взявся й почав налягати сон. Сильним і підступним удавом виповз із-під крісла і враз обвив кількома залізними кільцями. Й не ворухнутись. Богдан не від того, щоб і піддатися. Та в двері як на лихо постукали. І сон мов рукою зняло. Підвівся й роздратовано рушив відчиняти.

Тейлор.

– Заходьте, – стримано мовив Богдан.

– Пробачте, що турбую, – почав заходячи поет, – але в мене – цікаві новини. Щойно по телевізору виступав слідчий у справі отої мільйонерової доньки, Пенелопи Димитріадіс, чи як там її... Ви мали рацію. Дівчина ночувала в готелі з коханцем. Але все складніше, ніж ви передбачали. Пенелопин плейбой намовив її утекти з ним до Штатів. Дівчина прихопила всі свої прикраси. Але від снодійного, підсипаного містером... містером Дайармідом, так, здається, назвався він (хоча, швидше за все, це прізвище вигадане), Пенелопа міцно заснула. А прокинулась жорстоко ошуканою. Так би мовити, у квадраті. Ні коханця, ні коштовностей.

– Цікаво, – мовив Богдан, радіючи в думках: влучив майже в десятку.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

Fakir

В'ЯЧЕСЛАВ ВАСИЛЬЧЕНКО

Примечания

1

Американський актор (голлівудська зірка), володар Оскара («найкращий актор», фільми «Крамер проти Крамера» (1979), «Людина дощу» (1988).

[Повернутися](#)

2

Англійський актор, володар премії «Оскар» за кращу чоловічу роль (1991) у трилері «Виворіт долі».

[Повернутися](#)

3

Італійський кіноактор, співак, театральний режисер і телеведучий.

[Повернутися](#)

4

Щоденна грецька газета, що видається в Афінах.

[Повернутися](#)